

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Πῶ τὸ κατασταλαμένο
 τὸ κρασί ζητάει θερμότερον
 ἀσκή· καὶ δὲν κρατάει
 τὰ στρογγυλόχυτα μαλλιά μας
 τὸ χαλινάρι τῆς μερτιάς!
 ὦ! μὲ πήδους ἀεροζύγιαστους
 ἄς χαροῦμε τῆς γενιάς μας
 τὴν ἀσημόβαθη τῆ ρίζα
 καὶ πλαταίνοντας τὸ στόμα
 ποῦ τὸν πλιὸν ἄσκημο πεῖ
 λόγο ἢ ποῦ κάνει τῆ χειρότερη
 χερονομιά, μαυροφρυδάτος
 νιὸς ὠριός, ὁ πρῶτος εἶν'
 εὐπατριίδης, ποῦ τὸ ξέρει!
 ὦ καλοξημερωμένοι
 πάντα ἔμεῖς, ποῦ οἱ ἀνηφόροι
 τῆς ἑλικιάς τῆ χρυσῆ δῆδα
 δὲ μᾶς σβήνουν· κι' ἀπ' τὸ σπῆθος
 δὲν κόβουμε τὰ φυσικά μας,
 πὼς τ' ἀκρομπούμπουκο, γλυκὸ
 μπόδιο τῆς πικρῆς σαγίττας
 οἱ Ἀμαζόνες· γιατί κάθε
 ποῦ σταθοῦμε σὲ κολόννα,
 ἢ σοφία μᾶς τὰ δμορφαίνει,
 δίχως νὰ τὸ ἀποζητᾶμε·
 κι' ἀπ' τὴν ἀξιά μας ποτισμένο
 πὰ στοῦ δοράτου τὴν κορφῆ
 φαρμακερό, μονόφυλλο
 χαλκολούλουδον ἀνθεῖ!

*

ὦ μὲ κορμί, ἄγουρε καρπὲ
 τῆς Σεμέλης, τόσο τέλειο,
 σὰν θνητοῦ, ποῦ ἔτσι τὸν γγίζει·
 ποῦ, σὸ βάρβαρο πετώντας
 γυαλὸ τὰ βαρυνὰ στολίδια,
 γυμνὸς μὲς τῆ γαλαζία μέρα
 τῆ δικῆ μας λαμποκόπησες·
 κι' ἀνάδωκεν ἢ γῆς τ' ὀλόδροσο,
 τὸ σπαρταριστὸ βυζὶ
 τοῦ κρασιοῦ, τὸ θεῖο σταφύλι,
 βασταμένο ὀρθὰ ἀπ' τὶς πράσινες,
 τὶς ἀνάτρομες παλάμες!
 ὦ ποῦ τ' ἀνθισμα τῆς ἥβης σου
 τῶν Νυμφῶν ἔθρεφε τὰ μάτια

μέ δάκρυα, τὸ παρθενικὸ
 ρογὶ τοῦ ἀμάλαγού των κόρφου
 σὰν γλυκοπιπίλιζες!
 Κι ὅσο μὲς τὰ κροῦτὰ τὰ σπήλια
 καὶ μὲς τὸ μεσουράνιον ἥλιο
 πύρωνε στὸ γαῖμά σου
 τῆς θεότης σου τὸ μέστωμα,
 νέα δύναμη ξύπναε τὰ φύλλα
 καὶ τὸ γιομᾶτο γέλοιο σου
 βαθυά σκίζε τὸ θρυμιστὸ
 χῶμα, σὰν κρουσταλλένιο ὑνί,
 τὸ δοξαστό σου διάβ' ἀνοίγοντας!

*

Πίσω σου μὲ τὰ πράσινα,
 τ' ἀμυγδαλωτὰ τους μάτια
 σκύβουν καὶ κυττᾶν ἀπάνω
 τρεκλιστά, ἔχοντας βαθυὸ
 καὶ σκοταδερό τ' ἀφάλ' οἱ
 διπλόνηχοί σου Σάτυροι·
 πὸν στὰ μακρὰ τους δόντι' ἀνάμεσα
 ἢ βραχνὴ γλῶσσα, πὸν ὄλο καίει,
 πλάϊ χρεμασμένη, δὲ χωρίζει
 τὰ βαλάνι' ἀπὸ τὰ μῆλα·
 καὶ μινρίζοντας ἀγλύφουν
 ὅσες ἀπὸ στενοχώρια
 σὲ φλίδα ζουμερὴ καὶ νέα
 κάνουνε, σκούζοντας, ζυγὲς
 τρούπες μὲ τὰ κέρατα!
 Καὶ μοναχὰ τοὺς δυστυχαίνει,
 ὁποῦ ἀνθρῶπ' εἶναι μισοὶ
 κι' ὄχι ὀλόκληροι τραγιά!

*

Κι' ἀπ' τὸ δρόμο γληγοραίνοντας
 τῶν ρουθουνιῶν τ' ἀνοιγοσφάλι,
 τούφες κόκκινων μαλλιῶν
 στὸν τερπνὸ ἀγέρα μαδοῦν οἱ
 Βάκχες! Τὸ λουρὶ στὴ μέση
 τῆ γυμνῆ ἀνάγυρτες σφίγγουν,
 ὅθε μὲς τ' ἀνοιχτὰ σκέλια
 τ' ὄγρὸ χρεμᾶνε ξυλοπότηρο,
 πὸν εὐκολάναφτο τὲς κίνει
 τὸ κορμί, καθὼς τὸν πεῦκο
 τὸ ρετσίני,—πὸν σιταλάζει,
 ὅθε σκάσιμον εὐρεῖ!
 Καὶ μὲ τὰ χέρια, πὸν δαμάζουν
 τὰ πρωτόγνωρα ταιριά,
 τὴν κοιλιὰ πατοῦν ἀδάμαστη,

πὸν τὸν ἄδειο ἀέρα βυζαίνει !

*

Κι' ἀπ' τὸ βάρος τοῦ ματιοῦ σου
ὁ γλυκὸς Ἄμπελος λυγαί
κι' οἱ μαλακοὶ του πλοκαμοὶ
κοιμίζουν τὸ πυρὸ σου μάγουλο·
πὸν μαῦροι ἀπ' ὄξω, ἄσπροι ἀπὸ μέσα,
ὀλόσγουροι, ὡς τὰ πόδια του,
(ἀπὸ τὸ φῶς ἀθώρητα)
φτάνουν, ὅπου εὐκολοράγιστες
οἱ φλέβες ξεχωρίζουνε.
Κι' ὅλο σὲ μαλακὸν ἀφρόχωμα
λαφροπατώντας δουλεμένο,
τὴ μονιὰ σταίνει, τῶν ζεφύρων
καημὸς καὶ χᾶϊδι, ὅπου κανένα
φύτρο ἄλλο ἢ ζούμενο δὲ στέκει·
καὶ μὲς τὰ λυγερά του μέλη,
κυκλογυρίζει πάντα ἡ Ἄνοιξη
μὲ τὸ μελοῦδι τὸ δικό σου
καὶ δάκρυα χύνει, ὄντας τοῦ ξέβγεις !

*

Κι' ἀπὸ κλωνάρι ἀγριοσυκιάς
ἀσημοφλουδάτο
καὶ γαλατερό,
πὸν ὅσο πιὸ νέο, τόσο λιγώτερο
σπάζει λυγώντας,
στῶν ἀγοριῶνε τὰ ἰδρωμένα
τὰ χέρια ξέχειλος ὀρμαίει
κατάκορφα ὁ ἱερὸς φαλλός !
Ἔ πά στὸ φουντωτὸ δοξάρι,
τὸ δίμελο,
σαγίττα ριζωμένη ὀλόφλογη
μὲ τὸ μαργαριτάρι ὀμπρός·
ὦ τῆς ζωῆς προσάναμι' ἄφθορο,
πὸν θραίνεις τῆς ἀνυπαρξίας
τὰ δεσμὰ κάμνοντας τὴ γῆς
μὲ τὰ σπονδίσματα σου
ἀθανασίας κερήθρα !
Χαρά μας, πὸν στὸ πανηγύρι
ἀργεῖεις τ' ἀλαφρό μας πάτημα,
μακροῦθε ἀπ' τὰ λοξὰ τὰ μάτια
σημαδευτός !

*

Κι' ὁ κατακόκκινος ὁ τράγος,
ὁ κατσοφρομέτωπος,
μὲς τὸ πέλαο τῶν κεράτων

ὄρθιος Ποσειδῶνας,
 ἄς συρθεῖ μπροστά, ποδίζοντας
 στήν τριχιά κυματιστός,
 κι' ἄς δείχνει μοναχά τ' ἀσπράδι
 τῶν ματιῶνε του ὁ θυμός·
 νά βάψει τή βαθουλωτή
 τήν πέτρα δλάχνιστ' ἡ ζωή του
 γιά σένα, πού τοῦ χάρισες
 πλιότερες τήν κάθε ἡμέρα
 χαρῆς ἀπό τῆς δικῆς σου!
 καί στή φλόγα ἡ ἄδρονά του τρίχα
 μυρωδιά κακιά ν' ἀλλάξει·
 καί τὸ ξιστρεμμένο του τομάρι
 νά γένει οἰκιά ἄλλης βαρβατιᾶς,
 κάθε μαξουλιοῦ καινούργιου!

*

Ἦ χαροκόπε Θεέ, τοῦ νοῦ
 καί τῶν χειλιῶν πού λείψ τὸν κόμπο·
 σὰ μεριά σου, πού τὰ γλύφουν
 πάνθηρες λιγνομεσᾶτοι
 γραμμωτῆς μελανοφέρουν
 οἱ νυχιῆς τοῦ Σειληνοῦ·
 ὦ, πού ὄντας σὺν τρελλαίνεσαι
 κοκκινίζουν τὰ σταφύλια,
 ἤλιε χρυσὲ τῶν ἀμπελιῶν·
 στή χώρα μας, πού οἱ ὁμορφύτεροι
 γερόντοι ἀξιῶνεται σὲ ἀγῶνα
 κ' ἡ Ἀθηναῖα τὰ ζύγια ἐχάρισε
 καί τὸ βοϊδάμαξο τ' ἀργό,
 τὸ χοντροκομμένο ξυλοπάπουτσο
 ἔδωκες, πού φορώντας το
 τὸ Αἰώνιο Πνεῦμα, ἀφθαστον ἀνοιξε,
 μὲ τὰ δυὸ κέρατα τοῦ τράγου,
 μὲς τὴν καρδιά τὴ δίδυμη
 πηγὴ τοῦ δάκρυου καί τοῦ γέλοιου!
 Στὰ παπαρουναῖα χεῖλια μας
 δόσε βροχὴ τὰ σπάνια λόγια,
 πού ἐδῶ στὸ πατημένο χῶμα
 φυτρώνει τὰ ἔργ' ἀνάκατα
 σοφὰ ἢ τρελλὰ, πού τὸ ἴδιο
 ψηλὸς ἀνεμίζουνε!
 Καί μᾶς μὲ τὴν ἀπαντοχὴ
 γιὰ τὸν ξαναρχομό σου πάλι
 τὰ τραγίσια μας τομάρια,
 τὰ χλωρά, πὰ στὸ καρφί
 δὲ θὰ ξεμυρίσουν ὡς τοῦ χρόνου!